

1.

A mesteriskola mára, az akkreditált doktori iskolák megjelenésével, teret veszített. Azonban, bár lehetőségei is szűkültek, nem szűnt meg. Viszi tovább a hagyomány, a presztízs és a felvett hallgatók és mesterek lelkesedése. A hagyomány egyértelmű, hiszen a Mesteriskola 1953–2023 kiállítás megnyitására készülődünk. A „továbbképző” értéket adó szellemi műhellyé alakult, ahol a szervezett (pályázatok, előadások, tanulmányutak) és spontán (beszélgetések, viták) interakciók „eredménye” jelentős pályára állító „tőke” a hallgatók szakmai életében. A presztízs már csak a felvételi pályázat hagyománya miatt is jelentős, de igazi alapja a végzett hallgatók eredményességében, szakmai helyzetében mutatkozik meg. A mesteriskola közel 600 hallgatója közül nagyon sokan a háború utáni magyar építészet legjobbjai lettek.

2.

A mesteriskola az állandóság és a változás színhelye. A keretet a mesteriskolán kívüli társadalmi, politikai, hazai és nemzetközi építész szakmai jelenségek, események, változások adják. De talán a legfontosabb, hogy a hallgatók és a mesterek között létrejön egyfajta folyamatosan fejlődő-gazdagodó értékközösség, melyet a hagyomány és a kétévente érkező új hallgatók érdeklődése, ismeretei és képességei alakítanak. Mindig megfigyelhető az érdeklődés egyfajta iránya, fókuszja, de természetesen ez is mozog, változik ciklusról ciklusra. Aktuálisan a környezetvédelem és a fenntarthatóság kérdései a legfontosabbak – érthető módon –, amelyek mellé a magyarországi szakmagyakorlás jelenlegi állapotának kritikája társul.

3.

Igen szerencsésnek mondhatom magamat, kiváló mestereim voltak. Az egyetemen Gulyás Zoltánnál diplomáztam, pályámat az Iparterv „A” irodájában az ő munkatársaként kezdhettem. Rövid, másfél éves kitérő után, melyet Miskolcon, a Kollektív Házban és az Északtervben töltöttem, 1980-ban sikeres felvételi után jöttem vissza az Ipartervbe, ahol Janáky István műtermébe kerültem, négy évet töltöttem ott. Már az egyetem alatt megismertem Reimholz Pétert, aki meglepő rokonszenvvel figyelte mesteriskolás munkáimat. 1987-ben a MATERV-be hívtott és komoly munkákat bízott rám. Újabb kitérők után, 1999-től több közös munkát készítettünk, majd 2000-tól 2004-ig közös irodát tartottunk fenn.

Mestereimtől a hivatás szeretetét és felelősségvállalást, fáradhatatlan szorgalmat, a pontosság iránti vágyat, a kíváncsiságot, a politikai, társadalmi, szakmai eseményekben való tájékozottságot és nyílt kiállást tanulhattam. Remélem, eredményesen volt alkalmam mindezekből továbbadni a Műegyetemen töltött 18 éves oktatói munkámban és 2006 óta a mesteriskolán.